

πὼς θάταν λοιπὸν δυνατό νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ κάτι ξένο ἀπὸ μᾶς;

Πὼς θάταν δυνατό νὰ ξαναξυπνήσουν οἱ κόσμοι ποὺ κοιμήθηκαν γιὰ πάντα μέσα μου; Ἐσὺ εἶσαι ἡ σκέψη μου, ἔσθ' καὶ τὸ αἶσθημά μου.

Σὲ σένα λοιπὸν ἔρχονται καὶ γίνονται φρένιασμα τοῦ πάθους καὶ τρέλλα τῆς ἡδονῆς. Εἶσαι ἰέρεια καὶ λειτουργεῖς στὸ ναὸ τῆς αἰσθαντικότητάς μου. Ἀγαπημένη σὲ ὕμνῳ καὶ σ' εὐλογῶ γιατί εἶσαι τὸ αἰώνιο πρόβλημά μου, καὶ ἡ μεγάλη μου λύση καὶ σιγουριά.

Σ' ἔξαντλῶ πάντα καὶ πάντα σὲ ξαναβρίσκω πιὸ πλούσια, πιὸ νέα, πιὸ σπάταλη. Σὲ σένα ὑπάρχει μιὰ κόλαση κ' ἓνας ὑπερκόσμιος παράδεισος. Ἀνάβεις τὴ γόνιμη ἀνυσυχία μέσα μου καὶ μὲ γιαιτρεύεις ἀμέσως μὲ τὴν ἀπαλότητα τῶν χειρῶν σου. Εἶσαι ἡ γονιμότητα τῆς ζωῆς μου.

Ἐξω τὰ σκοτάδια ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Πέρα ἐκεῖ στοὺς μακρυνοὺς ὁρίζοντες κάποια μυστικὴ τελετὴ ἐτοιμάζεται. Εἶναι μιὰ στιγμή κρίσιμη. Τὸ χάραμα σκάζει σὲ μιὰ ἀσπριδερὴ γραμμὴ. Κάποια γκρίζα γάζα ὑψώνεται κ' ἓνα ριγὸς ξαφνικὸ διαπερνᾷ κάθε φλέβα. Εἶναι ἡ αὐγὴ ποὺ προχωρεῖ ἐλαφροπόδαρα δίνοντας τὴν ὑπόσχεση ἐνὸς γενικοῦ πανηγυρικοῦ ξυπνήματος.

Σὲ λίγο θὰ βγῇ ὁ ἥλιος ἀγκαλιάζοντας ὅλη τὴ γῆ στὴ πύρινή του γοητεία. Σηκώνομαι ἐλαφρὺς. Σηκώνομαι μὲ τὸ ξύπνημα τῆς πλάσης κ' ἔρχομαι δυνατός γιὰ τὴ συνάντησή σου! Σὲ βρίσκω πάντα καινούργια. Στὸ βλέμμα σου ἡσυχάζει ἡ ἀγωνία μου.

Δ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ προηγούμενο τεῦχος)

Ἐγκατέλειψα τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά. Ἡ ἔγνοια τῆς γυναίκας αὐτῆς μὲ τυραννοῦσε διαρκῶς, τόσο μᾶλλον καθόσον ἀπὸ τὴν συνάντησή μας δὲν εἶχα κρατήσῃ παρὰ μιὰ θύμηση ἐξαιρετικὰ ἀβέβαιη γύρω ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της. Τὴν εἶχα — δὲν τὴν εἶχα δεῖ τρεῖς

λεπτά τῆς ὥρας. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της παρέμενε ἀρκετὰ καθαρὸς καὶ διαυγὴς στὸ αὐτί μου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της;

Ὅλες μου τὶς προσπάθειες, τὶς συγκέντρωσα γύρω ἀπὸ μιὰ φευγαλέα ἐντύπωση ποὺ ἔτεινε διαρκῶς ν' ἀδυνατίσῃ. Τὸ ὅτι ἡ ἄγνωστη μου ἦταν νέα, δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὅταν, μαγνητισμένος ἀπὸ τὴν ἐξαίσια μουσικότητα μιᾶς φωνῆς ποὺ πετοῦσε στὸν ἀέρα μὲ τόση χάρη τὸ ὄνομα μιᾶς πόλης ποὺ ἀγαποῦσα ξέχωρα καὶ ποὺ μοῦ ἦταν σύμβολο ὁλόκληρο, ὅταν ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ μέρος της, ὁ ἥλιος φώτιζε ἅπλετα τὸ πρόσωπό της. Ἡ ὡμορφιά της ἡ ἐξαιρετικὴ μοῦχε κάμει ἀμέσως ἐντύπωση κι' ἴσως νὰ μὴν ἦταν μόνο οἱ λέξεις ποὺ εἶχε ἀπευθύνει στὴ συντροφισσά της ποὺ μ' ἔσπρωξαν στὸ νὰ περάσω τὸ δαχτυλίδι μου στὸ χέρι της.

Ἔτσι, μὲ τὸ νὰ τὴν σκέπτομαι διαρκῶς, κατόρθωσα λίγο λίγο νὰ ξαναθυμηθῶ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ νὰ τὰ χαράξω βαθειὰ στὴ μνήμη μου... Δὲν τολμοῦσα, ὥστόσο, νὰ βεβαιώσω τὸν ἑαυτό μου πὼς δὲν γελοιοῦνουν στὴν τέτοια μου προσπάθεια. Πάρα πολλὰ ξένα στοιχεῖα εἶχαν εἰσχωρήσει μεταξὺ τῆς στιγμιαίας σχεδὸν συνάντησής μας καὶ τοῦ χρόνου ποὺ κυλοῦσε γοργά, σὲ τρόπο ὥστε τὸ πορτραῖτο αὐτὸ ποὺ ἔπαιρνα τώρα μαζύ μου στὶς νέες μου περιπλανήσεις, νὰ ἦταν ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε προσπάθεια ἐξιδανίκευσης. Ἐπειδὴ τῶθελαι νὰ μοιάζει, φοβόμουν μὴν τὸ εἶχα ζωγραφίσει σύμφωνα μὲ τὴν δική μου ἀποκλειστικὰ ἐπιθυμία—μὲ τὸ χαμόγελο δηλαδὴ στὰ χεῖλη καὶ ὄχι μ' ἔκφραση θυμοῦ...

Θυμήθηκα— ἢ, ἂν θέλετε, νόμισα πὼς θυμήθηκα — ὅτι ἡ τάγια της ἦταν λεπτὴ καὶ ψηλὴ, οἱ γάμπες της καλοχυμένες, τὸ χέρι της λεπτὸ καὶ ἀριστοκρατικόν. Τὰ μαλλιά της μοῦ φάνηκαν σὰν ξανθὰ—ἀπὸ τὶς λιγοστὲς ἐπιφάνειες ποὺ ἄφηνε ἐλεύθερες τὸ μαῦρο φέτρο της. Τὰ μάτια της—μεγάλα καὶ γαλάζια, μὲ ἑλαφρὲς πράσινες ἀποχρώσεις ποὺ φανερώνουν, ὅπως λένε οἱ Ἀραβες τῆς Ὑεμένης, καλωσύνη καὶ διάθεση πρὸς τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴ θυσία. Ἡ μυτίτσα της μ' ἄρεσε ἐξαιρετικά: μικρούλα κι' ἀνασηκωμένη μὲ αὐθάδεια καὶ χάρη, μὲ τὰ ρουθούνια εὐλύγιστα καὶ τρομερὰ εὐαίσθητα σὲ κάθε ἐσωτερικὴ ὁρμὴ— μυτίτσα ἔξυπνης καὶ κομψῆς ἀντάρτισσας παριζιάνας μιντινέττας. Πάντα μὲ τράβηξε ἡ πνευματώδης αὐτὴ φόρμα τῆς μύτης καὶ πάντα πίστεψα πὼς ἡ εὐαισθησία καὶ τὸ ἔνστικτο μιᾶς γυναίκας μπορεῖ νὰ μετρηθεῖ πάνω στὴ ζωηράδα καὶ τὴν εὐκινησία τῶν ρουθουνιῶν της... Καὶ ἀκριβῶς θυμήθηκα πὼς εἶχα

παρατηρήσει κάποιο ἐλαφρὸ χαρακτηριστικὸ κίνημα τῶν ρουθουνιῶν τῆς ὥραίας μου ἀγνωστης, τὴν ὥρα πού αὐτὴ κύτταζε τὸ δαχτυλίδι μου...

Μὰ ἐκεῖνο πού μοῦ εἶχε κάμει τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση ἦταν τὸ στόμα της—τὸ στόμα της, πού ἔσκαζε ἀπὸ ὕγεια καὶ πειρασμό... Ἀνάγλυφο, φουσκωτό, λαχταριστικώτατο! Τὰ χεῖλη του, γεμάτα κι' ὥστόσο ἐλαφρὰ κι' ἐλαστικά, θύμιζαν φροῦτο—ἄγριο βελουδένιο χνουδωτὸ φροῦτο, φρεσκοσυναγμένο... Κὰν φράουλες, κὰν κεράσια!... Καὶ τί μεθῦσι ἐρωτικὸ ἀπὸ φιλιὰ παράφορα καὶ φλογερά, δὲν ὑπόσχονταν τὸ ἄλικο των χρῶμα!...

Μὰ τί τάγια—τί χέρι—τί μύτη—τί χεῖλη! Εἶναι δυνατό νὰ περιγράψει, νὰ ξαναζωντανέψει κανεὶς μὲ λέξεις ἓνα πρόσωπο — καὶ μάλιστα ἓνα πρόσωπο γυναικεῖο;... Εἶναι δυνατό ν' ἀποτυπώσει κανεὶς μὲ τ' ἀκίνητα στοιχεῖα τῶν γραμμάτων τὴν ἔμπυχη κίνηση μιᾶς φυσιογνωμικῆς γραμμῆς, τὴν γοργὴ ἀστραπὴ μιᾶς ματιᾶς, τὴν μυστηριώδικη ἔκφραση τῶν χειλέων ὅταν αὐτὰ διερμηνεύουν κάποιον πόθο καὶ κάποιαν ὁρμή;...

Καὶ τί σημασία μπορούσε πιά νὰ ἔχει γιὰ μένα τὸ γεγονός ὅτι τὸ χέρι ἦταν λεπτὸ καὶ τὰ χεῖλη λαχταριστά, ὅταν εἶχα ἀφίσει ὅλα αὐτὰ νὰ μοῦ φύγουν ἀπὸ μέσα σχεδὸν ἀπὸ τὰ χέρια μου; Τώρα—χτυποῦσα τὸ κεφάλι μου. Γιατί ὅσο τὸ σκεπτόμουνα, τόσο περισσότερο καὶ ἐπειθόμουνα πὼς ἡ ὥραία ἐκείνη ἀγνωστη δὲν εἶχε μείνει ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὴν προσφορά μου... Δὲν ἦταν δυνατό ἡ γυναῖκα αὐτὴ πού ἐνσάρκωνε τόσο τέλεια τὰ γούστα μου, δὲν ἦταν δυνατό νὰ μὴν ἀπαντοῦσε στὴν χειρονομία μου μὲ μιὰν ἀνάλογη χειρονομία. Ἄν τῆς ἔδινα τὴν εὐκαιρία, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἐρχότανε πρὸς ἐμένα καὶ νὰ μὴ μ' ἐκαταλάβαινε. Ἡ περιπέτεια, ἡ μεγάλη καὶ τρελλὴ περιπέτεια, δὲν θὰ ἔλειπε τότε νὰ μᾶς ἔδενε σφιχτά, ἀφοῦ ἡμασταν πλασμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο...

Ἄχ! ἤμουν βέβαιος τώρα πιά πὼς εἶχα φερθεῖ σὰν μωρὸ παιδί! Ἡ Εὐτυχία εἶχε περάσει δίπλα μου κ' ἐγὼ δὲν θέλησα οὔτε κὰν ν' ἀπλώσω τὰ χέρια μου, νὰ τὴν ἀρπάξω! Τὶ βλάκας, ἀλήθεια, τὶ βλάκας!...

Ἡ χαρὰ μὲ τὴν ὁποία ἐδεχόμουν νὰ μὲ τυραννεῖ ἡ ἔγνοια τῆς γυναίκας αὐτῆς, μοῦ εἶχε τόσο σκοτίσει τὸ μυαλό, ὥστε μοῦ ἦταν πιά ἀδύνατο νὰ ἀντιληφθῶ τί στραβὸ δρόμο εἶχε πάρει ἡ φαντασία μου. Ἐφτανε τὸ ὅτι ἀνακάλυπτα κάθε μέρα καὶ μιὰ καινούργια λεπτομέρεια καὶ τὴν

προσέθετα στο πορτραίτο μου. Είχα δὲ τόσο ἐξιδανικέψει τὸ πορτραίτο αὐτὸ ὥστε, ἂν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μοῦ παρουσιαζόταν ἡ ἄγνωστη μου καὶ μοῦ ἔδειχνε τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό της, δὲν θὰ τὴν ἀναγνώριζα: θὰ ἀρνιόμουν νὰ τὴν ἀναγνώρισω—θὰ τὴν ἔδιωχνα μακριά, πολὺ μακριά—βέβαιος πὼς ἡ πραγματικότης ποὺ εἶχα δημιουργήσει μέσα μου ἦταν κατὰ πολὺ ἀνώτερη καὶ προτιμώτερη.

Σιγά-σιγά, συνήθισα στὸ νὰ ταξιδεύω μαζί της. Τῆς εἶχα διαλέξει ἓνα ὄνομα ποὺ μοῦ εἶχε ἔρθει στὸ μυαλό, στεφανωμένο μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ζωηρὸ αἰγυπτιακὸ φῶς ποὺ ἀνάδειχνε τόσο λαμπρὰ τὶς γραμμές της, τὸ πρωτὶ τῆς γνωριμίας μας: Ἰλόνκα—Ἑλένη δηλαδή.

Προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω τὸ εἶδος τῆς ζωῆς της. Ἦταν βέβαια Οὐγγαρέζα. Εἶχε τὴν χάρη, τὴν κομψότητα καὶ τὸ καλοδουλεμένο σῶμα τῶν κοριτσιῶν τῆς Βουδαπέστης. Δὲν τὴν εἶχα ἀκούσει νὰ λέει παρὰ μόνο μιὰ φράση: μὰ ἀνάμεσα στὶς λιγοστές της λέξεις δὲν εἶχα καθόλου δυσκολευτεῖ ν' ἀνακαλύψω τὴν μουσικὴ μιᾶς ψυχῆς ζωηρῆς καὶ εὐχάριστης, πλασμένης γιὰ ν' ἀγαπήσει διάπλατα ὅλες τὶς ἀγάπες καὶ νὰ πιεῖ ἐλεύθερα καὶ χωρὶς μέτρο ἀπ' ὅλα τὰ ποτήρια τῆς ζωῆς. Ἐπιθυμοῦσα μόνο νάταν ταξιδεύτρα πολυπλάνευτη σὰν κι' ἐμένα γιὰ νὰ βρισκόταν πάντα πλάϊ μου καὶ νὰ συμμεριζόταν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ φέρνει ἡ ἀνακάλυψη κάθε τι νέου, κάθε τι ἀγνωστού....

Συχνά, στὴ γέφυρα ἐνὸς πλοίου, στὸ ἄδειο διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ μου ἢ τὸ βράδυ, στὸ ἐρημικὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου, ἀνοίγα μαζί της κουβέντα. Τὴν ρωτοῦσα γιὰ τὰ γούστα της, τὶς προτιμήσεις της, τὶς τουαλέτες της, γιὰ χίλια δυὸ χαριτωμένα μικροπράγματα. Μοῦ ἀπαντοῦσε ἀπλὰ κι' ἐλεύθερα μ' ἓνα γλυκύτατο τόνο στὴ φωνή της. Καὶ συζητούσαμε ἔτσι ὥρες ὁλόκληρες—καὶ τὶς περνούσαμε εὐχάριστα, χωρὶς ποτὲ ν' ἀντιληφθοῦμε πόσο γοργὰ κυλοῦσαν...

Εὐτυχισμένος καιρὸς! Τὸν θυμοῦμαι σὰν ἓνα ὄνειρο γιὰτὶ καὶ βάστηξε ὅσο καὶ ἓνα ὄνειρο! Ἀλλοίμονο! Δὲν ζεῖ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει μόνο μὲ τὴν φαντασία του... Τὶς πρώτες ἑβδομάδες, ἢ βεβαιότης πὼς θὰ ξανασυναντοῦσα τὴν Ἰλόνκα ἦταν τόσο ζωηρή, τόσο ζωντανὴ μέσα μου, ὥστε ἀπόλαψα μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο αἶσθημα τῆς ἀναμονῆς ποὺ προηγεῖται ἐνὸς ραντεβού. Ξανάειδα μὲ χαρὰ τὸ Κάιρο, τὴν Ἡλιούπολη, τὸ Σουέζ, τὴν Ἰσμαηλία, τὸ Πόρτ-Σάιτ... Μὰ ὅταν, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ μελαγχολικιά, ἄφησα ἐπὶ τέλους πίσω μου

τὸ αἰγυπτιακὸ ἔδαφος καὶ πῆρα σιὸν φτωχικὸ σταθμὸ τῆς Καντάρας τὸ τραῖνο τῆς Παλαιστίνης—ὅπου εἶχαν σημειωθεί ταραχὲς καὶ σφαγὲς—αἰστάνθηκα νὰ μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιὰ καὶ νὰ μὲ πλημμυρίζει μιὰ ἀπέραντη ἀνομολόγητη θλίψη: καταλάβαινα πὼς ἓνα ὥραῖο ὄνειρο σβυνότανε ἀνεπανόρθωτα μέσα μου. Κι' ἤθελα... ναί... νὰ κλάψω... νὰ κλάψω !...

Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Χρόνια πλούσια σὲ ταξείδια, σὲ περιπλανήσεις, σὲ περιπέτειες...—σὲ ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ὑπαρξή μου ὅσο καὶ τὸ καθημερινὸ ψωμί. Κι' ἴσως νὰ μὴν εἶχα κανένα παράπονο ἐναντίον τῆς μοίρας μου ἂν, στὶς ὥρες τὶς φαρμακερὲς τῆς πλήξης καὶ τῆς μοναξιάς, δὲν αἰσθανόμουν πόσο ἄδεια, πόσο κούφια, πόσο μάταιη κι' ἄσκοπη κυλοῦσε ἡ ζωὴ μου... Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μέσα μου σιγὰ-σιγὰ, ἡ μορφὴ τῆς Ἰλόνκας εἶχε μεταμορφωθεῖ σ' ἓνα σύμβολο καὶ τὸ σύμβολο αὐτὸ ἤμουν καταδικασμένος, σὰν ἄλλος Τάνταλος, νὰ τὸ κυνηγῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ τὸ πιάσω...

Τὶ φοριχτό, ἀλήθεια, μαρτύριο! Ἦταν ὥρες πὺν μιὰ μαύρη καὶ θανατερὴ ἀνελπιδосύνη μ' ἔπιανε—στὰ πληκτικὰ χῶλ κοσμοπολιτικῶν ξενοδοχείων—στὶς ἔρημες γέφυρες θεόρατων πλοίων—καὶ μ' ἔδεχνε... ἀμείλιχτα... ἀδυσώπητα... Καὶ φανταζόμουν τότε πὼς ποτὲ πιά δὲν θὰ ξανάβλεπα τὴν Ἰλόνκα ποῦχα κάμει σκοπὸ τῆς ὑπαρξέας μου καὶ τέρμα τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ τῆς ζωῆς μου—πὼς ποτὲ δὲν θὰ γινώριζα τὴν μεγάλη περιπέτεια τῆς ἀγάπης... Καὶ πονοῦσα... ναί, πονοῦσα...—σὲ βαθμὸ παροξυσμοῦ... σὲ βαθμὸ τρέλλας! Κι' ἂν δὲν ἦταν τὰ Αἰγυπτιακά μου τσιγάρα...

Προχθὲς ἀκόμη... ἐδῶ στὸ Λίντο !...

Καταλαβαίνετε, ὑποθέτω, τὶ μ' ἔφερε ἐδῶ. Ὅχι βέβαια ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνακαλύψω τὴν Βενετία πὺν ξέρω ἀπὸ μικρὸ παιδί... Οὔτε καὶ κατὰ βάθος ἡ διαταγὴ τῆς ἐφημερίδας μου νάρθω νὰ παρακολουθήσω τοὺς διεθνεῖς ἀεροπορικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ Κύπελλο Σνάϊντερ...

Τὸ ξενοδοχεῖο μου, τὸ ξέρετε. Στρέφει ἐπιδειχτικὰ τὴ ράχη του πρὸς τὴ θάλασσα καὶ σὰς ἐπιτρέπει νὰ καμαρώνετε τὴν Βενέτσια, στὸ βάθος σὰν σὲ καταχνιασμένο ὄνειρο ἀπ' ὅπου ξεχωρίζεται μόνο καθαρὰ τὸ ρόδινο καμπανίλε καὶ τὸ ἀσπρονυλὸ παλάτι τῶν Δογῶν...

Τις πρωτες μέρες, δὲν ἄφησα τρύπα χωρὶς νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἀπὸ τὸ ντάνσιγκ τοῦ Ἑξέλσιορ Πάλας ἴσαμε τὸ νησί τοῦ Τόρτσελο καὶ τὸ πιὸ ἀπόκεντρο κανάλι... Μὰ δὲν βαρυνέστε!. Δὲν εἶδα τίποτα. Σὰν πάντα... Κι' ἡ ἀπογοήτευση ἄρχισε πάλι νὰ μὲ πιάνει. Σὰν πάντα...

Προχτές, δὲν ἤμουν καθόλου καλά. Ὅλη τὴ μέρα μὲ εἶχε πιάσει μιὰ ἀκεφιά πὺν δὲν λέγεται Κατὰ τὸ βράδυ μάλιστα, μόνο πὺν δὲν μ' εἶχε τρελλάνει!...

Στὸ τραπέζι μόλις καὶ μετὰ βίας ἄγγιξα τὴν σοῦπα μου. Δὲν μπόρεσα νὰ βάλω οὔτε δυὸ μπουκιὲς στὸ στόμα. Ὑστερα πῆγα καὶ χώθηκα σὲ μιὰ γωνιά, στὴν ἄκρη τῆς βεράντας, καταλαβαίνοντας πὼς θάταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως.

Εἶχα φροντίσει νὰ πάρω μαζί μου ἓνα κουτί ἀπὸ τὰ αἰγυπτιακά μου τσιγάρα. Κι' ἄρχισα νὰ καπνίζω, ἐξετάζοντας συνάμα τὶς μορφὲς τῶν γυναικῶν πὺν καθόταν παραπερά ἢ πὺν χόρευαν.

Στὸ ἄλλο βάθος, ἡ τζαζ ἔπαιζε σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ταγκὸ καὶ μπλιούζ. Ὁ ἀργοκύλητος καὶ μακρόσυρτος ρυθμὸς τῶν χορῶν αὐτῶν μοῦφερνε κάποια παρὰξενη ψυχικὴ ἐλάφρωση : μὲ νανούριζε, μὲ κοίμιζε σχεδόν...

Κάποια στιγμή — ἤμουν, δὲν ἤμουν μισοκοιμισμένος — συλλογίστηκα πὼς ἦταν καιρὸς πιά νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Λίντο.

— Θὰ φύγωμε αὔριο γιὰ τὸ Μπρίντεζι κι' ἀπὸ κεῖ κατευθεῖα γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀποφάσισα ροφῶντας βαθεῖα τὸν μυρωμένο καπνὸ τοῦ τσιγάρου. Ἡ εἰκόνα μιᾶς Ἀλεξάνδρειας μυριόκαλλης κι' ἀγαπημένης εἶχ' ἐρθεῖ στὴ μνήμη μου...

Ὅμως — γιὰτὶ εἶχα ἐκφραστεῖ στὸν πληθυντικόν; Θὰ φύγωμε!...;

Ἡ φράση μάλιστα εἶχε γλυστρήσει ὥς τὰ χεῖλη μου. Ἀπόρεσα! Κι' ἐνῶ διερωτόμουνα πὼς εἶχε συμβεῖ αὐτό, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἓνα χέρι πὺν μοῦ φάνηκε σὰν πολὺ ἀριστοκρατικόν. Δὲν θυμοῦμαι ἂν εἶδα πρῶτα τὸ χέρι αὐτὸ πὺν ἦταν ἀπιθωμένο στὸν ἀγκῶνα κάποιας πέτσινης πολιτρόνας — τέσσαρα ὥς πέντε μέτρα πὺν μακρυνά μου — ἢ τὸ δαχτυλίδι πὺν φάνταζε στὸ δείκτη, ἓνα δαχτυλίδι ἀπὸ δουλεμένο σκαλιστὸ ἀσημι, στολισμένο μ' ἓνα μεγάλο τοπάζι. Ἐκεῖνο πὺν ξέρω καλὰ εἶναι ὅτι, ὅταν σήκωσα τὸ βλέμμα μου, εἶδα ἓνα πρόσωπο γυναικεῖο πὺν μ' ἄρεσε εὐθύς ἐξαιρετικὰ — μὰ πὺν δὲν ἀναγνώρισα ἀμέσως...

Ξανακατέβασα τὸ βλέμμα μου στὸ χέρι καὶ πάλι τὸ ξανασήκωσα στὸ κεφάλι καὶ πάλι τὸ ξανακατέβασα. Δὲν συλλογιζόμουν τίποτα : διασκέδαζα ἀπλῶς μὲ τὸ παιχνίδι αὐτό.

Τέλος, σταμάτησα τὸ βλέμμα μου στὸ πρόσωπο. Ἄρχιζα νὰ τὸ κυττάζω μὲ προσοχὴ καὶ μὲ τὴν κρυφὴ ἐπιθυμίᾳ τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ μάντευα καὶ φιλικὰ καὶ πλάνη, νὰ γύριζαν νὰ μὲ δοῦν. Καὶ τὰ κατάφερα. Κάποια στιγμή, ἡ ἄγνωστή μου γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀντιληφθεῖ τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ πὼς αὐτὸ δὲν τὴν ἄφηνε ἀδιάφορη. Μὲ μιὰ χειρονομία ἀργὴ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἔβγαλε ἓνα τσιγάρο ἀπὸ μιὰ βαρύτερη θήκη, τὸ ἀναψε, τράβηξε δυὸ-τρεῖς ρουφηξιὲς καὶ ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητη — μὲ τὸ πρόσωπο στραμμένο ἄλλου — κάμποσα λεπτά... Ὑστερα πάλι ξανάρχισε νὰ καπνίζει: ἀνασήκωνε μὲ χάρη ἀπαράμιλλη τὸ λεπτό της χέρι καὶ ἀφοῦ ρουφοῦσε μὲ μιὰ διάπλατη ἡδονὴ τὸ ἀπίθωνε πάλι — μὰ μὲ πόση φινέτσα!... — στὸν ἀγκῶνα τῆς πολτρούνας. Αἰστανόμουνα μιὰ βαθειὰ εὐχαρίστηση νὰ τὴν βλέπω νὰ ἐπαναλαμβάνει κάθε τόσο τὴν χαριτωμένη αὐτὴ κίνηση.

Κάποια στιγμή — γύρισε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της — πρὸς τὸ μέρος μου. Μοιραῖα τότε, τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν. Εἴχαμε πιά ἀναγνωριστεῖ!

ὦ! χωρὶς καμμιά συγκίνηση!.. Σὰν νὰ τὸ περιμέναμε, σὰν νάμασταν «ἐτοιμοὶ ἀπὸ καιρὸ» γιὰ τὴ συνάντηση αὐτὴ ποὺ ξέραμε μοιραία καὶ ἀναπόφευκτη σὰν τὸν θάνατο...

Κεῖνη τὴ στιγμή, ἡ τζᾶζ ἄρχισε ν' ἀργοτονίζει ἓνα ταγκό. Σὰν νὰκαμνα κάτι τὸ πολὺ φυσικό, τὸ προσυμφωνημένο, τὸ ἐπιβεβλημένο, ἂν θέλετε, σηκώθηκα καὶ φτάτοντας πρὸς τὴν πέτσινη πολτρούνα, ὑποκλήθηκα. Ἡ «ἄγνωστή» μου μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή χαμογελῶντας, καὶ ὕστερα, καθόλου ἐκπληκτικῶς, σὰν νὰ περίμενε τὴν πρόσκλησή μου, ἀπίθωσε τὸ τσιγάρο της καὶ σηκώθηκε. Χόρευε θαυμάσια, χόρευε ὑπέροχα. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἔχασα τὸ πᾶν — ἀρκούμενος στὸ νὰ χαίρομαι ρυθμικὰ τὴ λιγερὴ αὐτὴ τᾶγια, τὸ ἐλαστικὸ αὐτὸ σῶμα τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπαφὴ μὲ μεθοῦσε....

— Ἰλόνκα! μουρμούρισα στ' αὐτί της.

Δὲν ἀπάντησε. Χάδεψα μὲ τὰ χεῖλή μου τὴν ἄκρη μιᾶς μπεύκλας ἀπὸ ξανθὰ, ἀρωματισμένα μαλλιά...

— Ἀλεσσάντρια, ξαναψιθύρισα.

— Σέρετλεχ, εἶπε σηκώνοντας τὰ μάτια της. Ἦταν

μεγάλα καὶ γαλάζια, μὲ ἐλαφρὲς πράσινες ἀποχρώσεις...

— Ὡστε δὲν πέταξες τὸ δαχτυλίδι στὴ θάλασσα;...

— Μά, ἀφοῦ τὸ βλέπεις.... ψιθύρισε.

Τὰ χεῖλη της, γεμάτα κι' ὥστόσο ἐλαφρὰ κι' ἐλαστικά, εἶχαν προφέρει τὶς λέξεις αὐτὲς σ' ἓνα ἀξιολάτρευτο τόνο ἐγκατάλειψης καὶ ἐμπιστοσύνης μαζί.

— Τί ἄλλα νέα;... ρώτησα.

— Σχεδὸν τίποτα. Πεζὴ καὶ θλιβερὴ ζωὴ. Σὰν ν' ἀναζητοῦσα κατὶ διαρκῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ βρῶ... Ἴσως τὸ δαχτυλίδι αὐτό: εἴκοσι φορὲς τοῦλάχιστο δοκίμασα νὰ τὸ ρίξω στὴ θάλασσα... Μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Ἐσὺ;

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Πεζὴ καὶ θλιβερὴ ζωὴ. Ταξίδια, περιπλανήσεις—πλήξη κι' ἀνία—καὶ κούραση—καὶ λύγισμα ψυχῆς... Σὰν ν' ἀναζητοῦσα κάτι διαρκῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ βρῶ... Ἴσως τὸ δαχτυλίδι αὐτό!...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα, θὰ φύγω με αὔριο γιὰ τὸ Μπρίντιζ κι' ἀπὸ ἐκεῖ κατευθεῖα γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ Ἀλεξάνδρεια μᾶς ἔσπρωξε τὸν ἓνα στὸν ἄλλο, ἡ Ἀλεξάνδρεια μᾶς χώρισε: ἡ Ἀλεξάνδρεια ἄς μᾶς δεῖ ἐνωμένους κι' εὐτυχισμένους..

Χαμήλωσε τὸ βλέμμα της. Αἰσθανόμουν τὸ λεπτὸ κι' ἐλαστικὸ σῶμα της νὰ τρέμει στὰ χέρια μου σὰν ψάρι... Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ περισσότερο.

— Σέρετλεκ, μουρμούρισα. Κ' ἔσκυψα γυρεύοντας τὰ χεῖλη της πού μὲ τραβοῦσαν παράφορα...

... Τὴν ἴδια στιγμή, αἰσθάνοντας πὼς ἔχανα τὶς αἰσθήσεις μου, δοκίμασα ν' ἀνασηκωθῶ σὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια. Μὰ δὲν μπόρεσα. Κ' ἀποκοιμήθηκα, γέροντας στὴ γωνιά μου, στὴν ἄκρη τῆς βεράντας, ἐνῶ τὸ τσιγάρο μου γλυστοροῦσε ἀπὸ τὰ ναρκωμένα δάχτυλά μου...

Ἴσως μερικοὶ κύριοι μὲ ψηλὰ κολλάρια καὶ μὲ ἄμεμπτη ἡθική, ἴσως σᾶς ποῦνε, ἂν τοὺς ρωτήσετε γιὰ μένα, πὼς εἶμαι ἓνα χαμένο κορμί: Πὼς δηλαδὴ τὰ τσιγάρα πού καπνίζω ἔχουν μέσα χασίσι καὶ πὼς κάνω κατάχρηση ἀπ' αὐτά... Μὴν τοὺς πιστέψετε! Σὰν τοὺς Ἑβραίους τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν ξέρουν τί λένε. Οἱ δυστυχισμένοι! Πιστέψετε με: δὲν ξέρουν πὼς σήμερα, στὴν ἐποχὴ μας, γιὰ νὰ μπορέσει κανεὶς νὰ ζήσει πραγματικά, χρειάζεται νᾶναι διαρκῶς μεθυσμένος: μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἀλκοόλ, ἀπὸ ταχύτητα, ἀπὸ χασίσι...

... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὑπάρχει κάποια ἐλαφρὰ — ὦ ! ἐλαφρότατη ! — δόση ὀπίου μὲς τὰ τσιγάρα μου. Πέρνετε ἓνα ; Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ! Μοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴ πού ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ χαρίσει τὴν «περιπέτεια» τῆς ζωῆς μου, δίκαιο εἶναι νὰ μοῦ χαρίξει σήμερον τὴν ἰλλουζιόνα τῆς «περιπέτειας» αὐτῆς... Ἡ μήπως ἔχετε καμμιά ἀντίρρηση ;

Σ. ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Γρήγορα στὸ Λίντο.

Μόλις φτάσαμε στὴ Βενετία ἀποχαιρέτησα βιαστικὸς τὴ Λορετ πού μὲ κύτταξε σὰ σατισμένη. Μιὰ γνωριμία τοῦ ταξειδιοῦ ἀπὸ Παρίσι ἐδῶ. Δὲν ξέρω μὰ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς πὺν μιλήσαμε ἔτσι τυχαῖα στὸ τραῖνο μοῦ φάνηκε πὼς ἦτανε τοῦ ἐπαγγέλματος. Δὲν πιστεύω νὰ γελάστηκα. Αὐτὴ τὴν πείρα τὴν ἔχω δά. Καιρὸς τώρα γιὰ περιπέτειες ; ὄρεξη γιὰ πληρωμένες ἀγάπες μιᾶς βραδιᾶς ; Ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ἔφυγαν ἀπτ' αὐτιά μου οἱ θόρυβοι τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας κι' ἀπτὰ μάτια μου οἱ διάφορες σιλουέτες Λιζέτ-Φλορετ-Μαργκό πὺν ἔσερνε κάθε βράδυ ἡ παρέα μου στὰ διάφορα καζίνα καὶ καμπαρέ... Λίγη ἡσυχία, λίγο ξεκούρασμα, νὰ τί ἐπιθυμοῦσα. Κ' οἱ μέρες μετρημένες τῆς ἀνάπαυσης. Σὰν ἐφιάλης πρόβελνε κάθε τόσο μπροστά μου ἡ 20 Σεπτεμβρίου πὺν ἔπρεπε νὰ βρίσκομαι πίσω στὴν Αἴγυπτο.

Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς δεύτερης σειρᾶς—ποῦ τὰ μέσα ἐφέτος γιὰ τὰ μεγάλα λοῦσα—κάνεις δὲ μῆξερε. Στὸ Παρίσι αὐτὸ μοῦ εἶχε κάνει μεγάλο κόπο. Ἐδῶ τὸ ζητοῦσα. Ἀγνωστος στὸ Λίντο πὺν εἶναι οἱ περισσότεροι περαστικοὶ καὶ σὺ ζητᾶς ξεκούραση, καλὰ. Μὰ στὸ Παρίσι ὅπου ἔχεις ζήσει ἄλλοτε σπαταλώντας, ὅπου συνήθισες νὰ ξυπνᾶς μὲ μιὰ communication τηλεφωνικὴ τῆς γυναίκας ποῦχει τίς ὠραιότερες γάμπες τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ σοῦ θυμίσει πὼς τὸ βράδυ τρῶτε μαζί, νὰ βρεθεῖς σὲ ἄγνωστο περιβάλλον εἶναι κάτι τὸ πολὺ σκληρὸ πὺν ἂν δὲν τῶχεις δοκιμάσει δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ κυττάξει ὁ μαῖτρ ντ' ὅτελ ὅταν ξέρει πὼς εἶσαι κείνος πὺν γιὰ πεῖ-